D•N
30/4 1949

Hr Wigforss ger besked

Det är inte nog med socialpolitik, skriver hr Wigforss i Tiden, det är inte nog med den politik som vill stanna vid att bjuda människorna en framtid med bättre bärgning är från år", Socialdemokratin måste gå vidare i sina krav på "kollektiv äganderätt". Enskild äganderätt kan tillåtas endast "i småföretagens form och där ett flertal arbetande lyckas ordna en samverkan som självständiga företagare". Om dessa satser är genomtänkta och om hr Wigforss representerar den svenska socialdemokratin, måste man utgå från att socialisering eller kollektivisering kräves i alla sådana fall där för närvarande enskilda personer eller bolag är ägare av produktionsmedel vid vilkas utnyttjande andra människor i egenskap av anställda eller arbetare medverkar. En totalsocialisering, av samma omfattning som i Ryssland, uppställs som mål för vår politik.

Varför uppställa detta krav? Hr Wigforss arbetar som ofta tidigare på två linjer: en "historiefilosofisk" och en praktiskt värderande linje. Den förra består i det utan resonemang eller bevisning uppställda påståendet att den nuvarande samhällsordningen är dömd att gå under. Följer man inte hr Wigforss väg, förutsägs "en utveckling inte alltför olik den som Marx en gång förutspådde" — "med mera centralism och mindre rörelsefrihet än de flesta av oss önskar". Uppenbart är att hr Wigforss här åsyftar den kommunistiska vägen. För att undvika denna är det nödvändigt att välja hr Wigforss väg, som visserligen innebär socialism, men "demokratisk socialism". Kort sagt, den svenska socialdemokratins ledande man uppmanar oss att gå med på en socialisering som han försäkrar oss skall bevara demokratin för att inte hamna i en annan och värre socialisering. Han rekommenderar den svenska socialdemokratin under hot om kommunismen: godtar vi inte den förra, får vi — det kan hr Wigforss tyvärr inte göra något åt — den senare.

Detta resonemang är som sagt inte försett med motivering, det härflyter direkt ur hr Wigforss på marxistiska förestämningar grundade förvissning om att kunna förutse utvecklingen. Den andra argumentationslinjen har därför större intresse. Den går inte ut på — det bör beaktas — att socialisering är nödvändig för att åstadkomma större effektivitet i produktionen eller för att framkalla större jämlikhet. Dessa förut ofta och energiskt framförda synpunkter förenade hr Wigforss i detta sammanhang. Nej, "det är frihetskravet i den socialistiska idékomplexen, som leder längst i riktning mot krav på kollektiv äganderätt. Inte med någon nödvändighet en centraliserad kollektivism, men väl någon som svarar mot idén att åter förena arbetarna med egendomen." Den omvandling av samhället som hr Wigforss begär måste alltså komma till stånd helt oberoende av om den nuvarande ordningen ständigt ger medborgarna bättre bärgning och vidgad andlig frihet, om den genom beskattning och socialpolitik främjar den reella jämlikheten, om den avvärjer arbetslöshet och kriser och i det hela innebär ett snabbt och säkert framsteg. Hr Wigforss kräver är rent principiellt — ingen förbättring i folkets och arbetarklassens läge kan hejda honom.

Av det nyss givna citatet framgår att hr Wigforss inte ovillkorligt begär socialisering i form av statsdirigering. Men hur någon annan form av socialisering skulle vara tänkbar diskuterar han inte. Detta förstår man alltför väl. Ty långt ben a. k. industrialla demokratin än drives, kan den uppenbarligen inte medföra att skilda producentgrupper blir ett slags stater inom staten, att arbetarna inom en viss bransch eller ett visst företag blir självständiga och självstyrande enheter. Socialisering är otänkbar annat än i statsdirigeringens och centralplaneringens form. Därom är alkerligen också hr Wigforss övertygad — orden om att andra former är möjliga utgör den reservation med vilken socialistiska teoretiker sedan ett århundrade sökt dölja att bakom det vackra ordet socialism döljer sig statens, alltså byråkratins envälde.

Det väsentliga är att hr Wigforss ännu en gång — med den djupa ärlighet som ständigt skymtar bakom hans taktiska finesser — avslöjat en stark, kanske dominerande tendens inom svensk socialdemokrati. Oppositionen har sedan längre likvält att totalsocialisering leder till byråkratisk diktatur och efter hand till den medborgerliga frihetens förlust. Många som röstar socialdemokratiskt är utan tvivel också övertygade om omöjligheten att förena socialisering med politisk frihet. Inom socialdemokratin har man därför i regel inte besvarat kritiken med ett blankt förnekande av faran: det har sagts att partiet inte alls eftersträvar generell socialisering, att staten måste ingripa blott då den enskilda näringslivet misslyckas, att inom en vid ram enskild företagsamhet och enskild äganderätt skall respekteras. Nu säger hr Wigforss sönder spelbrickorna: socialisering, och generell socialisering, är nödvändig, alldeles oberoende av hur den nu gällande ordningen fungerar. Det nuvarande samhället skall undanröjas, hur väl det än tillgodoser medborgarnas behov av standardhöjning och förbättringar, det är summan av resonemanget. Så tänker och skriver partiets andlige ledare — från vilken utgångspunkten måste debatten föras.

Själva problemet socialisering — frihet har här ofta diskuterats, och efter hr Wigforss förklaringar blir det angeläget att återkomma till saken. För ögonblicket skall blott den frågan ställdas: vad är det egentligen de svenska arbetarna att den högst abstrakta "återförening med egendomen" som ett förstärkt gande av produktionens medel tar uppväger det byråkratvälde, den likriktning, det successiva avskaffande av den medborgerliga friheten som socialisering enligt all erfarenhet och enligt varje förnämsfri analys måste medföra?

Skattesänkning nu och sedan

Några dagar efter folkpartiets framstöt för att åstadkomma en lättnad i den direkta beskattningen så snart som möjligt, alltså från ingången av år 1950, följde tillsättningen av den stora skattekommitté som riksdagen för tre veckor sedan begärde. Denna kommittés arbete kan i bästa fall förutsättas proposition till nästa års riksdag, och vad då beslutas påverkar inte de direkta skatterna förrän 1951. Likafullt finns det ett reellt samband mellan motionen om omedelbar skattelättnad och det kommande utredningsarbetet — den socialdemokratiska riksdagsmajoritetens hållning till motionen kommer nämligen att ge ett klarare prov på den socialdemokratiska kommittémajoritetens syften än några anföranden, skrivelser eller direktiv kunnat göra.

När bevillningsutskottets förslag till utredningsskrivelse godkändes av kamrarna förkastade utskottsordföranden Adolf Olsson — som också blivit kommittés ordförande — att socialdemokraterna verkligen önskar lättnader i syfte att stimulera produktionen och sparandet. Till denna synpunkt fogar nu hr Wigforss i utredningsdirektiven en påminnelse om att folkhushållets vinster på skattelättnader kommer också statskassan till godo genom stigande skatteunderlag, även om effekten dröjer ett antal år. Dessa positiva uttalanden motsväga emellertid av andra inslag, tydligast av den iver att nedvärdera utrymmet för skattelättnader som hela tiden präglat socialdemokratiska framställningar och ingalunda dolts av direktivens författare. Det är inget tecken på speciell misstänksamhet att begära konkreta prov innan en sådan utredning hålles som tecken på sinnesändring hos regeringspartiet när det gäller att lätta den faktiska skattebördan för vissa folklager.

Däremot behöver inga frågetecken sättas efter de synpunkter som hr Wigforss nu lagt på samhandet mellan kommunal och statlig beskattning. Det är utan tvivel hans fulla allvar att statsskatten måste lättas så mycket i medelskikten och uppåt som svarar mot ökningen av samma skikts kommunalskatt när avdragen vid kommunal taxering höjs till rimligare belopp än de nuvarande. Eftersom statskassan vid den reformen slipper ifrån åtskilligt av sina ersättningar till kommunerna för debiterad men inte uppburen kommunalskatt, spelar emellertid hela omläggningen en mycket begränsad roll för det som blivit vårt svenska skatteproblems kärna: att minska statens anspråk på de medel som behövs i enskild hand för att hålla välståndsutvecklingens takt uppe. Det är en politik i den riktningen som folkpartimotionen om allmän skattelättnad vill visa vägen för och skatteutredningen borde lägga fast för åratal framåt.

PRESSGRANNAR

Ramen för den Nothinska försvarsutredningen är väl snävt ekonomisk, finner Ny Tid (s).

För en sådan grundlig omställning av vårt försvar, för vilken en lokapia skrivade i den bekanta andersonska reservationen i den förra försvarskommittén, räcker inte direktiven för den nu tillsatta försvarsutredningen. Det innebär helt enkelt förmaket komma med tänta mån, som kallats till utredningsuppdraget, om man säger, att kommitén icke fått den auktoritativa sammansättning som skulle vara nödvändig, därvet det gällt att ta ibe med våra försvarsproblem i hela deras vidd. Det är därför man har svårt att betrakta den nya försvarsutredningen som annat än ett mellanspel. Även ett mellanspel kan ha sitt värde. Men man kan redan nu profetera om att de nya männen — vid knappast hinner slutföra allt vårv innan önskemålet om en ny, grundligare genomgång av hela försvarsfrågan kommer att framtvinga en ny utredning.

Kanske hade det varit lyckligast om den kommitt redan nu, slutat den eiterade tidningen.

Hr Normans fraser i Moskva innebär ett slutgiltigt avskrivande av svensk neutralitetspolitik som måste komma denna att verka högst suspekt i de stora demokraternas ögon, framhäver också Vestmanlands Läns Tidning (fp):

Vad samarbete för freden betyder på yrakt mål vet vi alla, det måste oförenliga kampen mot varje försök att skapa ordning i det europeiska kaos, mot varje strävan från västmakternas sida att trygga freden i världen. Och det betyder intresse inte en anslutning till de kommunistiska parollerna om resning till Sovjets förmån om Rödarmén sänder sig i rörelse västvart, inte att Norrman har sökt inte menat något sådant. Men han borde ha beaktat att det alltid är klokt att vara måttlig med fraser och att helst begagna sina egna invanda, inte alltför lätt överta andras.

Det bedrövliga resultat för Stockholms högskola som hr Weijnes proposition innebär borde ha kunnat förebyggas, skriver studentikernas tidskrift Gaudeamus i en lämnad artikel. På anser sig kunna fastställa var ansvaret ligger.

Någon fingersvisning ger nog det fjuhållander att man på högskolorna kanske uppenbarligen dramar i tackssamhet mot statsmakterna för deras generositet och glädje är den välvillga tonen i propositionen. Beska reprimander kretsande kring det tema som statskontoret utvecklar i sitt remissyttrande över högskoleutredarna stuffördrag kunde måhända följa vid utebivna uttryck för välförhållande från kanslets sida.

Professor Tunbergs beslut kom naturligtvis synnerligen väsentligt, men vi kan inte undanhålla läsarevåren vår tanke att kommer detaljen i DN-intervjun var mer Tunbergsk än prof. Tunberg själv.

Gaudeamus påminner om rektorns tidigare uttalanden i frågan:

Vi erinrar oss emellertid hur lätt de anser till kritik som fanns kom vid högskoledebatten 1947 dämpades och dog bort. Efter denna debatt, anmärkade professor Tunberg i all hast en presskonferens vid vilken han förnärkte (St.-T. 10.5.47): "Det finns emellertid ett positivt intresse både hos studentsistern och ecklesiastikministern för högskolans problem och högskolans finanser är som sagt inte alla bankuttmässen, så någon fara för en katastrof finns inte alls."

I fråga om högskolans ställning ville inte professor Tunberg ta ställning. Han hade ingenting att invända mot att staten övertog högskolan och ingenting emot att den fortfarande drevs privat. Det hindrade emellertid inte att samme man vid ett informationsmöte med representanter för studentkåren vecka lade till dessa att inställa eventuellt planerade aktioner för att på skynda behandlingen av högskolans framtida ställning med motivering att detta kunde skapa irritation hos tolag, verksförande och också andra sterna att bevara den fria ställning högskolan intagit hittills.

För professor Tunberg, annor studentorganet, hade det otrivelaktigt varit en fördel om den vid samtalet med Dagens Nyheter i mars i år fråkade besheten inträffat vid de tillfällen då ovannämnda ytterranden fällades. Kanske det, men det

BACCARAT-SKANDALEN

EN ENGELSK DAM, Elma Napier, har nyligen utgivit första delen av sina memoarer, omfattande ungdomstiden fram till giftermålet vid aderton års ålder 1910 (Youth Is A Blunder, Jonathan Cape). Det är en något förvirrad men i många stycken tjusande och rent av gripande bok; bilderna av en förlorad överklasslivs sådant det var som sämst ger oss väsentliga drag i viktoriansk och edwardisk kultur. Huvudpersonerna är pryderiet och skenheligheten. Oron för att flickorna före bröllopsnatten skulle lära sig "livets realiteter" gick så långt att alla tecken på sexualitet hos djur eller människor hölls borta från deras liv. De som trodde att en kyss medförde risk för konception hade redan på hemliga vägar nått en icke försaktig insyn på förbjudna områden — de visste dock att kvinnorna födde barn att männen hade med saken att göra. Mrs Napiers familj var rik och aristokratisk, men något dekasserad. Man flyttade oavbrutet från gods till gods, från land till land för att göra ingenting i nya omgivningar. En bok nämndes aldrig i hemmet, och den politiska åskådningen kom fram blott i sina förhanneleser över Churchill, Lloyd George och andra radikala skurkar, som "ledde England till helvetet". I centrum stod fadern, förre överstelöjtnanten sir William Gordon-Cumming (baronet). Han levde som en gentleman på sin rika hustrus bekostnad, gladdes åt att stätliga utseende och sin över all korrekthet och hyfsning stående belevenhet, spelade bridge och krocket, förmånade sina döttrar att vara dygdiga och sökte själv systematiskt förföra alla fruntimmer inom räckhåll.

Ett år före Elmas födelse hade denne fader under några dagar varit en av världens mest omtalade personer. Han var mannen bakom baccaratskandalen, jämte rättegången mot Oscar Wilde 90-talets stora sensation i England och lika belysande för viktorianskt hyckleri. På ett par sunkter får denna skandal, vars innebörd och historia är omstridda, ytterligare belysning genom dotterns memoarer.

I början av september 1890 samlades ett elegant sällskap hos den rike skeppsredaren Arthur Wilson på godset Tranby Croft för att se på kappl6pningar i närheten. Hedersgast

Sir William Gordon-Cumming

var den snart femtiårige Edward, prins av Wales, åtföljd av ett par av sina närmaste vänner, Gordon-Cumming — en fyrtiårig överstelöjtnant med krigarryktre från fälttågen mot zuluerna och i Egypten — och Christopher Sykes. Fram på natten spelade man två gånger i rad hasard — baccarat, som prinsen av Wales introducerat i societeten. Flera medlemmar av familjen Wilson tyckte sig märka att Gordon-Cumming oavbrutet fuskade genom att i smyg öka sin insats då spelets utgång till hans fördel var uppenbar. De meddelade de mest ansedda gästerna, prinsen av Wales, lord Coventry och general Williams, sina misstankar. Dessa blev övertygade — då Gordon-Cumming vidtalades bedyrade han sin oskuld, men begärde inte några närmare förklaringar eller någon konfrontation med sina anklagare. För att hålla saken hemlig överenskom man om ett slags kompromiss: Gordon-Cumming lovade att aldrig mer spela kort av något slag, Wilsons lovade att hålla tyst om vad som inträffat. Avtalet synes ha blivit möjligt genom prins Edwards auktoritativa ingripande och hänsynen till prinsens rykte. Men då saken likväl kom ut stämde Gordon-Cumming sina anklagare för ärekränkning, och i juni 1891 ägde rättegången rum i London (protokollen återgivna i "Notable British Trials").

EDWARD, PRINS AV WALES
Foto från 1890-talet.

Den blev en stor affär, främst därför att prins Edward inkallades som vittne. Domare var Englands överdomare (chief justice) lord Coleridge, som stundom somnade under förhandlingarna och trots långa redogörelser var oförmögen att fatta hur baccarat spelades, men vars slutanföranden var skickligt, om också läsket och ensidigt. Gordon-Cummings huvudadvokat var statsåklagaren i Salisburyf ministär, sir Edward Clarke, bland de anklagades advokater var den framtida överdomaren Charles Russell och den framtida premiärministern Asquith. Det mondäna London fyllde åhörarbänkarna, imperiets press koncentrerades på rättegången, varje kväll mottog drottning Viktoria i Balmoral långa telegram om vad som förevarit. Slutet blev att de anklagade friskändes; Gordon-Cumming ansågs på grund av sin frivilligt avgivna försäkran och en rad vittnesmål överbevisad om fusk. Han strök ur armén och klubbarnas rullor och kastades ut ur societeten, men gifte sig dagen efter domen med en stenrik amerikanska.

Själva rättegången är av betydande intresse, särskilt genom advokaternas lysande skicklighet. Beaktansvärt är att prinsen av Wales fick vittna som en vanlig medborgare och att det med utfrågades extra av en juryman; han upprädde med en viss trög värdighet. Största intresset har emellertid debatten under och efter processen i press och litteratur.

Prinsen av Wales blev av tidningarna utsatt för en kritik som är tilltalande genom sin öppenhet — knappast tänkbar i Sverige, varken då eller nu — men förnätstände genom sin egenrättfärdiga ton och sina medvetet falska antydningar om att den utsvävande prinsen tidigare ansetts vara ett mönster av respektabilitet. Kritikens skärpa förklaras delvis av särskilda omständigheter: prinsen hade tagit initiativet till spelet, trots att hans värd ogillade hasard; de använda markerná var prinsens egna och prydda med hans vapen; prinsen hade båda gångerna hållit bank och sålunda varit spelets centralfigur. Times ledde presskören genom att förklara sig "djupt bekläga att prinsen på något sätt skulle vara inblandad inte bara i denna rättegång, utan i hela den sociala miljö som utgjorde dess bakgrund", en landsortstidning uttalade att "det brittiska imperiet är förödmjukat och att resten av den civiliserade världen pekar finger åt oss". Man erinrades om de tider före Viktorias tronbestigning då det varit naturligt för pressen att ständigt uttrycka det försikt med vilket folket betraktade kungafamiljen.

I fråga om fariseism hade prinsen och hans försvarare likväl övertaget, och de har behållit det. Spelet hade varit högt

Söderköpings Brunn och Bad

Säsong: 1 juni — slutet av augusti

Moderna badformer för reumatiska, hjärt-, njur- och blodkärlssjukdomar, ämnesomsättnings- och nervösa sjukdomar. Överläkare: Doktor Martel Johansson. Lugn o. trivsam miljö. Vackra omgivningar. Restaurang i egen regi. Musik dagligen. Begär prospekt från Kamreraren kontoret, telefon Söderköping 22.

Flatlockmaskiner

i gott skick köpas omedelbart. Svar med prisuppgift till sign. "mi 234", Gumeliius Annonsbyrå, Malmö.

Till tvättinrättning

vid västkusten, tvättkapacitet 15 kg/dag, nystartad, bästa framtidsutsikter, söker genast, till följd av ägarens höga ålder och på sistone starkt försvagad hälsa, kompanjon och ny ägare till hälften av fastigheten med tillhörande tomt. Utskottstillverkandet garanterar inte hälft i andra kammaren, helst som lotten fällde avgörandet, sedan fem socialdemokratiska utskottsledamöter röstat mot motionen. Men när nu första kammaren med sitt besked har hunnit väg, borde man kunna räkna med att andra kammaren följer efter genom bråschen.

Ostgötarna har särskild anledning att glädja sig åt första kammarens goda exempel, eftersom det utgick från en reservation av den nyvalde östgötasenatorn Sunne (folkpartisten som blev utsedd sedan försämen att manövrera in dåvarande hovpredikanten Giertz avvisats). Anordningsvärk nog var hr Sunne ensam i utskottet om att förorda motionen — högermotionärernas partivän, hr Lidner, gick med socialdemokraterna på avslag.

Rörledningsentreprenad

för

AB Stockholmshem

Å utförande av värme-, ventilations- och sanitetsinstallationer till två st. nybyggnader å tomt nr 12 i kv. Brandstoden vid Bellmansgatan och Bellmansgatan, Hjorthagen, emottages förseglade anbud, försedda med påskrift om innehållet, inlill den 27 maj 1949 kl. 14 å Stockholms stads fastighetskontor, husbyggnadsavdelning, Torsgatan 21, vån. 19, varest helgfria dagar kl. 13—14.30 (lördagar 11—12) upplysningar lämnas och erforderliga handlingar tillhandahålla mot deposition av 50:— kronor, vilket belopp återbäres vid handlingarnas återställande i oskadat skick.

Fri prövningsrätt förbehålles. Anbudsgivare är bunden vid lämnat anbud till och med en månad efter anbudstidens utgång.

STOCKHOLMS STADS FASTIGHETSKONTOR
Husbyggnadsavdelningen

Konstnären signerar

endast den tavla han är nöjd med

Denna signatur är den jag sätter på mina arbeten av

MÄSSING

Den erkände konstnärens tavlor blir ofta köpierade och förfalskade med en tvetydig signatur. — Så har även mina arbeten blivit. — Se därför efter att ovanstående signatur finnes på de mässingsskor Ni tänker köpa. Signaturen är garantien för att i detalj utgjort handarbete, som jag är nöjd med. — Klipp ur annonsen och jämför märket på varan.

J. HARALD ANDERSSONS KONSTSMIDE,
Vislanda, Tel. 61.

Herrar Fabrikanter och grossister!

Agentur eller nederlag önskas. Centralt läge vid större järnvägsknut i södra Norrland. Inarbetad på kondit ier och kiosker. Alla förslag bemärkas. Svar till "S. — Redbar PK 304", Dagens Nyheters Huvudk. f. v. b.

Aukt. annonsbyrå söker

IDÉRIK REDAKTÖR

för tillträde snarast möjligt. Vi reflektera endast på väl kvalificerad kraft, förfaren i såväl annons. som tryckssakreklam och kompetent att omedelbart ge sig i kast med krävande uppgifter. Den rätte mannen kan vara förvissad om ett förtroendefullt och stimulerande samarbete samt goda förmåner. Ansökan, märkt "I Stockholm", sändes till Dagens Nyheters Huvudkontor, Stockholm, f. v. b.

PUMPKONSTRUKTÖR

Äldre, specialfabrik för pumpar söker erfaren konstruktör. Svar med uppgift om ålder, tidigare anställning och löneanspråk ärnas under svarsmärke "Pumpkapacitet", A. B. S. Gumeliius Annonsbyrå, Stihm, f. v. b. Svaren behandlas givetvis fullt konfidentiellt av oss.

FÖRETAGET OPP ANSLUTET

FÖRSÄKRINGS-AKTIEBOLAGET
FYLGIA
STOCKHOLM

anställer kvalificerad manlig försäkringstjänsteman med erfarenhet av och kunskap i skaderegleringsarbete inom ansvarighets- eller trafikförsäkring. Fullständiga ansökningshandlingar — vilka behandlas fullt konfidentiellt — samt löneanspråk, tid för tillträde och utförliga referenser till Personalchefen, Försäkrings-Aktiebolaget Fylgia, Stockholm 7.

Kvalificerad annonsman

erkänt framgångsrik även som idé- och copyman, önskar seriös ackvisition. Svar till: "Secret Service J.", Dagens Nyheters Huvudkontor.

VI SÖKA

kontakt med driftiga försäljare över hela landet för den revolutionerande, pat.-s. El-hushållsrivtagaren "SNABB-TVATT", vilken köpes i praktiskt taget alla hem — även där stora tvättmaskiner finnes. Apparaten är helt ny för Sverige med förhållande provförsäljningsresultat. OBS.: Apparatens utförsäljningsgris är endast kr. 29.75 komplett. Svar till "S. — Elektrisk hushållstvätt — Jätteförtjänster PK 294", Dagens Nyheters. H.-k. f. v. b.

PLÅTARBETEN

även kombinerat med maskinarbeten utföres med korta leveranstider. Införda offert.

TINGSRYDS PLÅTINDUSTRI,
Tingsryd. Tel. 141 och 276.

Riksdagssammanträden

Lördagen den 30 april 1949.
Första Kammaren kl. 2 e. m.
Andra Kammaren kl. 2 e. m.

Anförsäljning av ägg

Exportfirma med avdelningskontor i Frankfurt och Hamburg söker kontakt med svensk leverantör av större partier. Svar till "Aggexport 1949 — 1165", Dagens Nyheter, Göteborg.

ÄGGEXPORT

Anbud å jordlastning

Anbud infordras å lastning av ca 6.000 m3 pinnmo och ca 2.000 m3 grus från jord- resp. grustag i lastbil. Priset angives per m3 fast mått, skilt på pinnmo och grus. Anbudet skall vara undertecknad tillhanda senast den 1 juni. Arbetet är avsett att igångsättas under första hälften av juli.

JAGMASTARE H. KOLTSOFF,
Likenäs, Tel. 5.

Grävmaskin,

200 l., med höjd- och djupgrävningsaggregat ledig för omgående utbyning. Ev. är maskinen till salu. Tel. 246 Tollerp eller 14736 Kristianstad.

Motor-yacht

helt av mahogny på stålspant, nybyggd 1948, c:a 16 meter lång. Yachten är förstklassigt byggd i elegant stil, gediget och praktiskt inredd. Stor salong med plats för 8—10 personer. Stor chefshytt samt ytterligare en bekväm hytt. Inbyggd radio och grammofon, kylskåp, shellgasugn m. m. Dieselmotor av båta fabrikat. Fart c:a 15—16 knop. Mycket ekonomisk i drift. Svar till: "Leveranskar i Maj", Gumeliius, Stihm 1.

JUTEVÄV

1 poster om ca	1.000 à 2.000 mtr	i följande kvaliteter och bredder:		
	7½ oz 102 cm	0.84 pr mtr lev. Juni		
	7½ „ 152 „	1.25 „ „ „		
	10 „ 102 „	1.11 „ „ „	omg.	
	10 „ 139 „	1.37 „ „ „	juni	
	10½ „ 139 „	1.41 „ „ „	omg.	
	12 „ 139 „	1.68 „ „ „	juli	
	12 „ 176 „	2.40 „ „ „	maj	
	16 „ 176 „	2.82 „ „ „		

Begränsade partier. Svar till "S. — Juteväv PK 304", D. N:s Huvudk.

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.